



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: R. V., narozená dne X. X. X
bytem X
zastoupena JUDr. Janem Jiříčkem, advokátem,
se sídlem Legionářů 947/2b, 182 00 Praha 8

proti
žalovaná: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne X.X.X, č. j. RN-X X X-XR-VKA,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne X. X. X, č. j. RN- X X X-XR-VKA, a ze dne X. X. X, č. j. R – X. X. X – X/X X X, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 270 Kč k rukám jejího právního zástupce JUDr. Jana Jiříčka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne X. X. X, č. j. RN- X X X-XR-VKA (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne X. X X, č. j. R – X. X. X – X/X X X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu, podanou dne X. X. X u PSSZ, a to z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Důvodem zamítnutí byl posudek Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“) ze dne X. X. X, podle něhož žalobkyně nesplňuje podmínky invalidity dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť její pracovní schopnost poklesla v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o X %. Česká správa sociálního zabezpečení následně napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobkyně ze dne X. X. X, podané proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť podle posudku IPZS vypracovaného v řízení o námitkách ze dne X. X. X nebyla žalobkyně rovněž shledána invalidní, byť byla míra poklesu její pracovní schopnosti nově stanovena na X %. I přes tuto změnu nemohla být žalobkyně uznána invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobkyně uvedla, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a nezákonné. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žádost o invalidní důchod žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdila, s čímž žalobkyně nesouhlasí, jelikož se její zdravotní stav neustále progresivně zhoršuje.
4. Žalobkyně poukázala na lékařské posudky o invaliditě, které sloužily jako podklad jak pro prvostupňové rozhodnutí, tak pro napadené rozhodnutí. Posudek ze dne X.X.X jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně stanovil zvětšené X X v důsledku X onemocnění. Naproti tomu posudek o invaliditě ze dne X.X.X podle žalobkyně již jako hlavní zdravotní postižení uvádí XX– XXX, dále bolestivý X X, bolesti X a X-X poruchu. Míra poklesu pracovní schopnosti byla tímto posudkem stanovena na X %.
5. Žalobkyně blíže rozvedla obsah posudku ze dne X.X.X s tím, že v posudku je uvedena XX, X, XX a XX, přičemž pro tuto skupinu onemocnění byl zhodnocen pokles pracovní schopnosti o X%. Dále bylo zjištěno zhoršení psychického stavu žalobkyně, kterým dochází k poklesu pracovních schopností o X % a X onemocnění, v jehož důsledku byl pokles pracovní schopnosti stanoven na X %. Posudek rovněž konstatoval pokles pracovní schopnosti o X %, a to na základě zdravotního posouzení vycházejícího z posudku ze dne X.X.X, jenž zůstává nezměněn. Posudek stanovil jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti X postižení, jmenovitě recidivující X při X, a to s poklesem pracovní

schopnosti o X %, přičemž lékař dále ve smyslu § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), navrhnul zvýšení o X %. Celkovou míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně tedy stanovil na X %.

6. Žalobkyně dále uvedla, že prostým součtem jednotlivých procentních poklesů pracovní schopnosti uvedených v posudku o invaliditě dosahuje celkový pokles hodnoty X %. Tento pokles vyplývá z více odlišných onemocnění, přičemž každé z nich má specifický dopad na pracovní schopnost žalobkyně, popřípadě omezuje výkon rozdílných druhů pracovních činností.
7. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že z důvodu X onemocnění je snížení pracovní schopnosti o X %, přičemž zcela opominula, že posudek o invaliditě stanovil pouze pro toto onemocnění snížení pracovní schopnosti o X %. Žalovaná dále namítala, že s ohledem na ostatní onemocnění uvedené v předmětném posudku dochází k dalšímu snížení pracovní schopnosti a to o X %.
8. Žalobkyně dále uvedla, že posudek ze dne X. X. X obsahuje zcela odlišné údaje, když v důsledku X onemocnění stanoví pokles pracovní schopnosti o X % a další onemocnění v celkovém součtu tvoří pokles o X %. Žalovaná však své rozhodnutí nijak neodůvodnila, zejména nevysvětlila, z jakých důvodů stanovila jednotlivé míry poklesu pracovní schopnosti tak, že celkový pokles činí pouze X %, ani proč nepřihlédla k dalším nemocem, přestože již samotné X onemocnění odůvodňuje snížení pracovní schopnosti o X %. Absence jakéhokoli vypořádání těchto skutečností podle žalobkyně činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a v zásadě svědčí o jeho libovůli.
9. Žalobkyně připomněla ust. § 39 odst. 5 zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož se za zdravotní postižení pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech s tímto postižením souvisejících funkčních poruch. Při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti proto nelze vycházet výlučně z limitního snížení odpovídajícího nejzávažnějšímu zdravotnímu postižení jako konečného výsledku, aniž by žalovaná přihlédla k dalším onemocněním, jejichž vliv na pracovní schopnost je sice nižší než vliv hlavního onemocnění (v daném případě X %), avšak nikoli zanedbatelný. Žalobkyně dále uvedla, že její pracovní schopnost je při výkonu povolání negativně ovlivněna nejen X onemocněním, které jí znemožňuje výkon určitého druhu práce, zejména ve X, kde je v současné době zaměstnána, ale i dalšími zdravotními obtížemi. Možnost jejího pracovního uplatnění, včetně případného zařazení na pozicích s nižšími nároky na X, je dále významně omezena X diagnózou, X rukou, X, X X a X kloubů a rovněž X obtížemi.
10. Žalobkyně dále uvedla, že i po vydání napadeného rozhodnutí nadále pravidelně dochází na specializovaná zdravotní pracoviště, přičemž dosavadní lékařské závěry potvrzují přinejmenším nezhoršený, avšak rovněž nikterak nezlepšený zdravotní stav. Žalobkyně trpí více druhy onemocnění, která spolu nejsou příčinně provázána, a proto případné zlepšení jednoho z nich nemůže mít vliv na průběh ani závažnost ostatních zdravotních obtíží. Z těchto důvodů je podle názoru žalobkyně nezbytné posuzovat jednotlivá zdravotní postižení samostatně a jejich dopad na pracovní schopnost hodnotit

kumulativně, tedy zohlednit součet procentních poklesů pracovní schopnosti stanovených u jednotlivých onemocnění, nikoli omezit hodnocení pouze na jedno dílčí zdravotní postižení.

11. Žalobkyně namítla, že oproti poslednímu posouzení její invalidity došlo k situačnímu zhoršení jejího zdravotního stavu, konkrétně ke zhoršení smíšené X a X poruchy, a to včetně projevů X a X-X poruchy. Na základě uvedených skutečností žalobkyně dovozuje, že její zdravotní onemocnění nevykazuje stabilizovaný charakter, nýbrž má progresivní průběh.
12. Žalobkyně dále poukázala na lékařskou zprávu MUDr. B., z níž vyplývá, že s ohledem na faktický zdravotní stav žalobkyně, jakož i na aktuální lékařské zprávy přiložené k prováděným důkazům, je její pracovní schopnost trvale snížena o více než X %. Na základě těchto skutečností má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a je zatíženo podstatnými vadami, v jejichž důsledku nemůže v rámci soudního přezkumu obstát.
13. Žalobkyně shrnula, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k § 39 zákona č. 155/ 1995 Sb. a k příloze vyhlášky o posuzování invalidity.
14. Žalobkyně závěrem navrhla, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. V té souvislosti rovněž žádala přiznání náhrady nákladů řízení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zrekapitulovala stručně obsah žalobních námitek a podrobněji průběh správního řízení. Shrnula také platnou právní úpravu, kterou se při svém rozhodování řídila, a uvedla, že je při svém rozhodování vázána odbornými lékařskými posudky, proto za současného stavu setrvala na svém rozhodnutí.
16. Dále žalovaná podrobněji zrekapitulovala podstatný obsah a závěry posudku svého Institutu posuzování zdravotního stavu.
17. Za účelem posouzení invalidity žalobce pak navrhla provést důkaz posudkem Posudkové komise MPSV s tím, že za současného stavu navrhla žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
19. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žalobkyni žádost o přiznání invalidního důchodu ze dne X. X. X, neboť podle posudku IPZS ze dne X. X. X není žalobkyně invalidní dle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/ 1995 Sb., když z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o X %.

20. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, ve kterých nesouhlasila s posouzením jejího zdravotního stavu posudkovým lékařem, namítala progresivně se zhoršující zdravotní stav, což má vliv na pokles její pracovní schopnosti.
21. O námitkách žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V řízení o nich nechala žalovaná vypracovat posudek lékařem Institutu posuzování zdravotního stavu, který vycházel ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře a dalších odborných lékařských nálezů. Lékař v posudku o invaliditě žalobkyně v řízení o jejích námitkách dospěl k závěru, že žalobkyně není invalidní pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o X %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole X., položce X) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí X % - X %. Posudkový lékař pak míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně volil na horní hranici uvedeného rozmezí, kterou dále navyšoval podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, a to od X %. Celková míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně byla lékařem IPZS stanovena na X %.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Soud podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. ve znění účinném od 1. 1. 2026, rozhodl ve věci samé bez jednání, a to jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit s tím, že žalobkyně ve lhůtě dvou týdnů udělila souhlas s takovým projednáním věci a žalovaná v téže lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s tímto procesním postupem.
23. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
24. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

25. Rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
26. V projednávaném případě žalobkyně zpochybňovala hlavně skutkové závěry týkající se posouzení jejího zdravotního stavu, k jehož posouzení soud nemá (ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti, na nichž takové posouzení závisí. S ohledem na to i s přihlédnutím k důkaznímu návrhu žalované soud nechal vypracovat posudek o invaliditě žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jako „posudková komise“), která soudu předložila posudek ze dne 12. 11. 2025, evidenční číslo SZ/2025/X-PH-44 (dále též jako „posudek MPSV“). Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení z předsedy komise MUDr. H. Ž., dalšího lékaře MUDr. P. S. s odborností psychiatrie a tajemníka Mgr. E. S., DiS.
27. Posudková komise dospěla na základě předložené spisové dokumentace Městského soudu v Praze, dokumentace ČSSZ a předložených lékařských nálezů k závěru, že pracovní schopnosti žalobkyně jsou sníženy o X % a jedná se tak v případě žalobkyně o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995., a to od X.X.X. Posudková komise u žalobkyně shledala jako rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti středně těžké funkční postižení odpovídající kapitole X. (XX a XX), položce XX (XXXX,XXXXX) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti u tohoto postižení vyhláška o posuzování invalidity stanovuje v rozmezí X % - X % s tím, že posudková komise konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně určila ve výši X %, tj. horní hranice stanoveného procentního rozmezí. Komise přitom zohlednila další postižení žalobkyně, a to zejména vleklé postižení obou X při X, jež bylo z velké části i spouštěčem obav žalobkyně a s ohledem na její zaměstnání, které vyžadovalo pečlivost a dobré zrakové funkce. Komise neshledala důvod pro navýšení procentní míry poklesu pracovní schopnosti ve smyslu § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.
28. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: „*Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009–38).*”

29. V řízení předložený posudek pak splňuje všechny formální náležitosti vyžadované § 7 vyhlášky o posuzování invalidity a soud jej vyhodnotil jako úplný, celistvý a přesvědčivý ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného posudku je zřejmé, na základě, jakých úvah dospěla posudková komise k odlišnému hodnocení zdravotního stavu žalobkyně oproti posudkovým lékařům žalované, kdy posudková komise zhodnotila postižení žalobkyně tak, že za hlavní příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně určila duševní poruchu komplikovanou vleklým postižením odbou očí při sarkoidóze, které bylo z velké části spouštěčem jejích obav a to i vzhledem k zaměstnání, které vyžadovalo pečlivost a dobré X funkce. Účastníci řízení k obsahu posudku ani ke složení posudkové komise nic nenamítli. V projednávané věci soud tedy nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v takovém rozsahu, který nedává prostor pro jakékoli pochybnosti o správnosti posudkových závěrů posudku MPSV, protože se o tyto při svém rozhodování ponejvíce opřel.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Z posudku MPSV tak má soud za prokázané, že se u žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí jednalo o invaliditu prvního stupně. Napadené rozhodnutí bylo tudíž zatíženo vadou spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, a proto je městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to včetně prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. platí, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, protože jí náleží náhrada nákladů řízení v tomto případě představovaná náklady právního zastoupení. Náklady tvoří odměna zástupce (advokáta) žalobkyně za dva úkony právní služby ve výši 9 240 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 4 620 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (za dva úkony právní služby po 450 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce žalobkyně od 1. 12. 2004 registrován jako plátce daně z přidané hodnoty, což prokázal osvědčením o registraci na č.l. 3, zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 2 130 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 % (zaokrouhleno na celé koruny nahoru podle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.), kterou je zástupce žalobkyně povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 12 270 Kč s tím, že soud stanovil žalované lhůtu k jejich úhradě v trvání 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. dubna 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
Samosoudce